



Vass Tibor

Bibinke és a bibliofil évelők

Készecske *A Nagy Bibin és a műlovarnóból*

„Ekvásztrien, vizitkártyáján ez áll a szakma-sorban.”
(V. T.)

Március, a télőrök halvadászmezőkön kóborolnak.
Az ekvásztrien ekkor tartja hagyományos énértékelő beszédét,
jelentést tesz államénekből.

Az állammének régtől fogva lóvá cseszik a lóvátéhetetlent.
Az ekvásztrien naponta többször kijár ellenőrizni,
alól haladnak-e az évelők, évelnek-e,
kijár-e a haladó kimenés, útba esik-e még jelentős kispincéje,
ahol kénytelen összeterelnie egy vagy több kisfröccsöt,
mielőtt ellenőrzi, nőttek-e évelői láthatóan,
hol repedezik még a föld, ahol egy-két órával azelőtt nem repedezett,
ennyi mozgás kell az embernek,
hát még a hébe-hóba mozgó ekvásztriennek,
ráfér a szódára és rá a borra a nagy felhajtás,
a mozgás az idusaélet eleme, a föld is mozog, repedezik, az évelők évelnek,
az ekvásztriennek ekvásztriennek,
a télőrök halvadászmezőkön kóborolnak.

Minden az agyon szép, minden az agyon jó, a mindennel, meg
az agy elégetve. Alóltett helyébe alólt várj, március,
az énértékelő beszéd megtartása után ott van neked a következő munka,
szervezni kell az 1. Nemzetközi Ekvásztrienálét,
mely az évtizedes hagyományokkal bíró Bibiennálék
mélto társrendezvénye lesz, országomat egy alóltért.
Addig is ki kell járni az évelőkhöz,
ki az utat, hogy legyen ok elégedettnek lenni, még csak hazudni sem kell
(itt már kezdődik a beszéd, tehát ez hazugság),
hogy mennyire hé, mennyire hó az alótlhelyzet,
a télőrök halvadászmezőkön kóborolnak.



Az ekvásztrien a Tokaji Borozóban hallja a minap,
imbolyogva mondja háta mögött egy főszer,
én olyan bibliofil vagyok,
hát mindig tanul az ember valamit, hát még az ekvásztrien,
mostantól bibliofilek lesznek a szélben lengedező évelők,
karózni rendre kihordjuk régi könyvgerinceinket,
egyre jobban lengedeznek majd, ahogy egyre jobban nőnek,
a gazdaságok egyre jobban jónek, egyre jobban mennek,
hé van meg hó, hangzik el az énértékelőben nemegyszer, nem elégszer,
nem elég szar, ahogy a kispincében terel, gyakorol,
próbálja nyűttebbé tenni még,
nyihogóbbá,
míg a télörök halvadásmezőkön kóborolnak.

Aztán jön úgyis a következő tél, jól alólrá tesz,
de addig is, kedves barátom, halmozd a tápláló trágyát,
sok lód disznót győz.

(Éhes disznó Kakkal álmodik,
örül az ekvásztrien, a télörök halvadásmezőkön kóborolnak.)



Toroczkay András

Forró-gőzölgő

Egy celofánnal bevont rezsóra súlyos fémvödröket teszünk.
Sunyi, ragacsos, forró-gőzölgő viasz bennük.
Odakint vihar.

A konténer-ablakok becsukva.
A rezsó fekete korongján korom,
korommá égett viasz füstjében a szoba.
Az ólomszürke füsttől, a forró felhőtől
köhögés, büfögés, fíngás, könnyezés.
Ketten vagyunk magunk.
Ütött-kopott piros rádió.
A sztárok ajándéka, az ajándékok sztárja.
A semmiről beszél, amit a fejében hall.
Az ütött-kopott hangfalak rácsán
ez az évezredes pállott úr: istenek ásítása.
Hátunkba szűrő fájdalommal mélázva
a térdünkön tartott gipsz-szarkofág felé,
együtt érzjük el a mélypontot.
Mélyebbre csúszva, a konténer
koszos padlójánál is
mélyebbre csúszva várjuk
a négy óra eljövetelét.
Akkor majd a főnökeinknek leadjuk
a konténerkulcsot.

Hárman egy család.
A műhely a mennyország –
a konténerhez képest más dimenzió, más világ.
Tündérekkel, dinoszauroszokkal,
megrendelőkkkel, filmrendezőkkel.
Rend, jólét, nyugalom.



Most a család egy hatalmas,
ember nagyságú péniszen dolgozik.
Az egyik fanszörzetet telepít drótból,
bánatos pofával, mégis serényen,
a másik épp egy másfél mázsás,
disznófej nagyságú sikamlós herét
kasíroz valami rózsaszín lével,
a harmadik meg a makk bevágásán dolgozik
egy éles vésővel óvatosan, akkurátusan
a Magyar Televíziónak

Hazafelé, már a Limanova téren telitüdőnkből köszönünk
a félig lerombolt ház egyetlen még álló
falával egyérintőző
mackónadrágos dagadt srácnak,
(Hazugság: sohasem tettünk ilyet,
csak nevettünk rajta, ő meg csak bámult ránk.)

Befordolunk a hosszú, pocsolyás Róna utcára.
Egy apró kis boltban,
a bolt legolcsóbb kávéját szűröcsöljük.
Ruhákon a viasszal, szemünkben
az alig átlátszó fáradtság-hártyával
a bolt előtti jól bevált kukához megyünk,
nyugodtan cigit sodrunk,
a buszig sétálunk, kezünkben forró-gőzölgő kávéval,
szánkban cigarettával
csendesesen.



Gergely Borbála

Új órák

Valami ketyeg a garázsban,
az embernagyságú mélyhűtőládába pakolt
holmik között, és én bele se merek gondolni,
hogy mi lesz, ha egyszer abbahagyja.

Gyilkos kutyák vették körbe a telkünket,
évek alatt, fokozatosan,
és formára nyírt sövények, gyeptéglák.
Éjfélkor járunk a kertbe, hogy rózsaszirmot
szórjunk a megnémult kacsáknak,
megöntözzük elvadult növényeinket.

Bent felpúposodott parketta, megbillenő
étkezőasztal, ősz hajszálak.

A lift nem működik.
Nem fogadunk vendégeket.

De minden szellőztetéskor kiengedünk valamit,
amire ezen a környéken senki nem hallgat.



Vizeid

Hordalék a szemgödrödben.
Tapintható, ahogy arccsontod felé mossa a bőrt.
Lemarja ujjbegyeimet a sós víz,
és arcbőrömön marad a tied nyoma.
Mint rosszkor elkapott fényképeket nézegetem itthon.

Én turistaként jöttem, súlytalan érzésekért,
de ebben a tengerben annyi nyál keveredik,
lelassulnak a karcsapások,
kibicsaklik a bokám.

Az elraboltak, terhesek, vagy műtét előtt állók
nyugalmát irigylem.
Tőlem ne várjatok el, rajtam ne kérjetek számon,
én most érkeztem, és
feldaraboltam, amim volt, aztán idegenek
óceánból kifogott halainak adtam utolsó vacsorául.

Innen egy havas mezőre költözöm, mezítláb, mint a parton,
hogy elfelejtsem a kényelmet, és ne hiányozz többé.



Kulcsár Árpád

címtelen

1. föl-fölbukkan mint vízhulla
 a szavak jelentése néha
 s ha oda mernél nézni
 kék angolnákat látnál
 húsban fürödni
 de reflexeid az undor mozgatja
 s a test
 lebukik, míg erőt gyűjtenél.
 álmaidban, ne félj, visszatér
 de álmaid rendszerint elfelejtet
 reggelre preparálódnak szemeid.

2. tán azért nem érzel már nosztalgiát
 mert sosem volt valóságod a múltad
 pedig öltél is
 s gyakoroltál kegyelmet
 Teiresziász lábait folyton égették
 Trója parázsló üszkei?

3. a vers ahogy a hold szakadt ki
 egymásnak feszülő erők között
 a tűzzel vajúdó földből
 pillanatnyi relevanciám
 mint mélyben mozgó csecsemő
 áramvonalai a has felszínén.
 az egyetlen élbe sűrített pillanat
 a kés élébe persze
 mikor eldöntöd, hogy nem döföd apád szívébe
 s nem keféled addig anyád, míg kimondja
 ez az én szerelmes fiam, akiben én
 akiben te? na mi?
 s megrezzenek az angyal szárnyai
 és hangtalan minden
 lábaink alatt inkubátorok csendje bomlik
 fehér virágok kelyhei alól.



4. a vers semmi
túl nagy áldozat a lemondott világokért
túl nagy áldozat a testemért
félíg vak vagyok, gerinc és szívbeteg
és ki tudja velőmben milyen halál kapar
s szemem jegét ki korcsolyázza úgy be
hogy megtörjenek rajta a képek
a vers az a semmi
a tapasztalat kudarca
s az elme sarkköri remegése
önmagam sáros, templomi bakancsnyoma
megalkuvó kerülése a halálnak.



Bartkó Péter Szilveszter

a tenger mégsem

a végtelen.
hanem ami elmosza.
a semmiből kitüremkedőt.
mint a többi táj. ő sem ismétli magát.
s nem ismétlődünk benne mi sem.
kijelöljük a bójákon túli távlatot.
de a hullám végül visszavet.
felkínálja magát a féléber pillanat.
hogyan beleharapjunk a fák alatt.

valamiért jöttünk.
de mint a mohó turisták.
akik nem értik a helyet.
hiánnyal távoznak.



együtt indultunk

kéz a kézben. a gödrök és a tócsák kerülgetése
növelte köztünk a távolságot.
aztán folyó kúszott közénk.
de a hangunk. mint a szétázott papírhajó.
még éppen partot ért.

és átnéztünk. de a fák kitakartak.
mégis követtük a párhuzamost.
majd hegy nőtt közénk.

és köd szakadt.
erre az álmra is.
amelyből a reggelbe érkezünk.
minden alkalommal.
egyre távolabbról.



hosszú ősz

kezdődik el. és olyanok vagyunk mi ketten
mint a szellemek. vagy mint a tó és az ég
amely egykor összetartozott. szarvasok bőgése
zeng a völgyben. mint valami túlvilági ének.
voltunk. hollórebbenésnyi
lét után.

az agancsok a távolban összecsapódnak.
tudjuk hogy ennek a dalnak vége.
de még kitarjtuk a magas cét.



Vécsei Rita Andrea

Eszterházy szelet

Csendes kis esők szemerkéltek,
vagy sütött a nap, és híztak az ágvégek,
a pincéig leért a madárhang –
ha csukott szemmel feküdtél ebéd után,
akár lehetett volna nyár.

Miként előző reggel, kabát nélkül indultam el,
félábszárig ért a futónadrág –
a garázsmelegtől messzebb,
ahol a kereszteződésben várni kellett,
a kijelzőn mínuszba fordult a szám.

A kabátot bántam, mégse az tűnt föl,
hogy fázom, hószag jött az isten tudja honnan,
hiába volt száraz minden,
valódi hószag, olyan, mint régen –
szánkón arcba vágó éles, tiszta hideg.

A hegyre mentem aztán, hogy tortát vegyek,
Eszterházyt máshol nem érdemes –
kérdették, mikor fogjuk enni,
az ember nem ért meg elsőre ilyesféle kérdést,
hát nekik nem mindegy, nem, mert fagyott.

Fél órában egyeztünk ki, addig talán egy kávé,
hátral egy kis terem, ott várhatok –
futás után muszáj sok szóda, isler, friss flódni,
koccan a tányér az üveglapon,
alatta bűbájos csipke és hajdani blokk.

Felnézek, előttem hóval fedett bástya,
vajon miféle, térképet teríték a csipkére,
budai hegyek között az ujjam, megjön a kávé –
sosem derült ki a karcsú, szép toronyról,
igazán létezett, vagy csak úgy akartam.



senki többet

főljánlom a lelkemet.
van, aki szívet osztogat könnyelműn,
pörköltbe, levesbe,
nekem a szívem kell,
a lélekhez viszont nem ragaszkodom.

nélküle könnyű, semmi félelem,
startolhat rögtön egy villásreggeli,
száraz a tenyér, a gyomor korog,
az álmokon tovább nem gondolkodom,
miért kell nekem hajnalonta ölni.

más ügylet volna simán eladni,
legyen érte némi küzdelem,
karfölcsapkodás, villanó tekintet,
lássuk, mennyit ér egy rész a testből,
amivel semmit nem lehet kezdeni.

hogyan korrektnak legyek,
pár apró hibával kiáltom ki,
nyilvánvalóan elhasznált rendszeren,
a repedések miatt, ha finnyás vagy,
azt mondod, sajnós így nem érdekel.

egy fémperec a csukló körül,
megcsillan, ahogy magasba lendül,
műkinccsé lett, amit feltettem,
visszakozni minek,
nekem nincs, ki másképp őrizne meg.